

POSTANOWIENIE

Dnia 23 marca 2012 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Jan Górowski

w sprawie z powództwa A. S.
przeciwko Skarbowi Państwa - Krajowej Radzie Sądownictwa, Ministrowi
Sprawiedliwości, Prezesowi Sądu Apelacyjnego i Prezesowi Sądu Okręgowego
o odszkodowanie,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 23 marca 2012 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powoda od wyroku Sądu Apelacyjnego
z dnia 4 lutego 2011 r.,

- 1) **odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania i przyznaje adwokatowi D. S. prowadzącemu Kancelarię Adwokacką w W., od Skarbu Państwa - Sądu Apelacyjnego kwotę 5400 (pięć tysięcy czterysta) złotych powiększoną o należny podatek od towarów i usług tytułem pomocy prawnej udzielonej powodowi z urzędu w postępowaniu kasacyjnym;**
- 2) **zasądza od powoda na rzecz pozwanego Skarbu Państwa reprezentowanego przez Prokuratorię Generalną kwotę 3600 (trzy tysiące sześćset) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

Uzasadnienie

Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania jeżeli: w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398 § 1 k.p.c.).

Instytucja przedsądu, jak wynika z orzecznictwa Trybunału Konstytucyjnego, jest zgodna z normami konstytucyjnymi, a także z zaleceniami Rady Europy zezwalającymi na wprowadzenie środków eliminujących dostęp do sądu najwyższego szczebla. Skarga kasacyjna służy od prawomocnego orzeczenia, ma ograniczony zasięg, a jej podstawowym celem jest ochrona interesu publicznego przez zapewnienie jednolitości wykładni i twórczy wkład Sądu Najwyższego w rozwój prawa.

W sprawie nie występuje żadna z przesłanek pozwalająca na przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, choć skarżący powołał się na istotne zagadnienie prawne a nawet na jej oczywistą zasadność (art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 4 k.p.c.).

Istotnym zagadnieniem prawnym w omawianym znaczeniu jest taki problem z zakresu wykładni i stosowania prawa, który ma znaczenie precedensowe dla rozstrzygnięcia podobnych spraw lub rozwoju jurysprudencji (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 7 stycznia 2005 r., I CZ 183/04, niepublikowane). Powołanie się przez skarżącego na istnienie takiego zagadnienia wymaga jego sformułowania oraz przedstawienia argumentacji jurydycznej uzasadniającej tezę o możliwości rozbieżnych ocen prawnych na gruncie przytoczonych przepisów prawa, na tle których ono powstało. Poza tym skarżący powinien wykazać, że zagadnienie to jest istotne dla rozpoznania i rozstrzygnięcia sprawy (por. postanowienia Sądu Najwyższego : z dnia 28 listopada 2003 r., II CK 324/03; z dnia 7 czerwca 2005 r., V CSK 3/05; z dnia 13 lipca 2007 r., III CSK 180/07; z dnia 22 listopada 2007 r., I CSK 326/07, niepublikowane oraz z dnia 26 września 2005 r., II PK 98/05, OCNP 2006, nr 15 – 16, poz. 243).

Skarżący wskazał, że istotnym zagadnieniem prawnym pozostaje wyjaśnienie treści art. 2 ust. 5 oraz art. 70 ust. 2 ustawy z dnia 1 marca 2002 r.

o zmianach w organizacji i funkcjonowaniu centralnych organów administracji rządowej i jednostek im podporządkowanych oraz zmianie niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 25, poz. 253), a przede wszystkim odpowiedź na pytanie, czy Minister Skarbu Państwa ma „status następcy prawnego pod tytułem ogólnym” po zlikwidowanej Agencji Prywatyzacji. Skarżący nie przedstawił jednak argumentacji jurydycznej uzasadniającej tezę o możliwości rozbieżnych ocen prawnych i istotności sformułowanego zagadnienia, a jedynie wskazał, że wykładania dokonana przez sądy obu instancji jest błędna. Z tego względu postawione w skardze pytanie nie może zostać uznane za istotne zagadnienie prawne w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.

Na marginesie należy zauważyć, że art. 2 ust. 5 powołanej przez skarżącego ustawy jest jasny – zarówno z tego przepisu, jak i uzasadnienia do ustawy, w której jest zamieszczony wynika, iż Minister właściwy do spraw Skarbu Państwa przejął kompetencje wykonywane na podstawie stosownych upoważnień przez Agencję Prywatyzacji i Prezesa tej Agencji, tym samym stał się on następcą prawnym zlikwidowanej Agencji.

Zaskarżone skargą kasacyjną orzeczenie oczywiście narusza prawo, gdy jest niewątpliwie sprzeczne z zasadniczymi i niepodlegającymi różnej wykładni przepisami, albo zostało wydane w wyniku błędnej wykładni lub niewłaściwego zastosowania prawa, które jest w sposób pewny i niewątpliwy z góry widoczne dla prawnika, bez potrzeby głębszej analizy jurydycznej (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 8 marca 2003 r., I PKN 341/01, OSNP 2004, nr 6, poz. 100).

Skarga kasacyjna nie jest oczywiście uzasadniona, albowiem zaskarżone orzeczenie nie narusza prawa we wskazanym wyżej znaczeniu, a skarżący nie zawarł odpowiedniego wyводу dotyczącego tej przesłanki.

Powód podnosząc, że w sprawie występują istotne zagadnienia prawne przeoczył, iż nie można z przesłanką określoną w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. równocześnie podnosić, że w ramach naruszenia tych samych przepisów w sprawie pojawiło się istotne zagadnienie prawne. Jest to błąd logiczny, albowiem gdy wchodzi w rachubę zagadnienie prawne skarga kasacyjna nie może być

oczywiście uzasadniona (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 13 marca 2008 r., V CSK 550/07, niepublikowane).

Z tych względów Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).